

Leo versus Wim

“Is België het beste land om te sterven?” Zo titelde de VRT het vraaggesprek dat men had met Dr. Wim Distelmans naar aanleiding van het feit dat de Franse auteur Arnaud Denis naar België kwam om er euthanasie te krijgen. In Frankrijk werd weliswaar medische hulp bij zelfdoding wettelijk mogelijk gemaakt, maar “nog” niet euthanasie als dusdanig. En dat zou de reden zijn dat een aantal Fransen naar België, het zogenaamde beste land om te sterven, afzakken om er euthanasie te krijgen. Nogmaals kon Distelmans herhalen dat België daarom op een ethische eenzame hoogte staat op het vlak van euthanasie, pijnbestrijding en begeleiding aan het einde van het leven. Er valt natuurlijk niet te ontkennen dat er vandaag in België heel veel aandacht wordt besteed aan palliatieve begeleiding en pijnbestrijding, en daar mag men in België terecht fier op zijn. We herinneren hier ook graag aan hetgeen Zuster Leontine destijds aan baanbrekend werk heeft gedaan in het Sint-Jansziekenhuis in Brussel. Laten we dit niet vergeten! Maar we weten allemaal dat het bij Distelmans hoofdzakelijk gaat om het verder promoten en uitbreiden van de mogelijkheid tot euthanasie en dat spijtig genoeg op meerdere plaatsen waar palliatieve zorg wordt verschaft, de mogelijkheid tot euthanasie een inherent deel van het zorgpakket is geworden. Gelukkig zijn er nog uitzonderingen waar alle energie gaat op de ondersteuning van een waardig sterven op de natuurlijke wijze, en dat met en vanuit de volle eerbied voor de waardigheid van het leven.

Juist twee dagen later sprak een ander over euthanasie en de medische hulp bij zelfdoding, ditmaal Paus Leo XIV tijdens zijn toespraak tot zieken en verzorgenden in Lourdes. Velen hadden zich tot nu toe de vraag gesteld hoe de Paus zou reageren op de wet die pas op 18 augustus ll. werd goedgekeurd en die voortaan in Frankrijk onder bepaalde voorwaarden de medische hulp bij zelfdoding mogelijk maakte. Hij koos ervoor om dit rechtstreeks te doen in het bijzijn van de zieken en hen die hen zorgend nabij zijn, de ervaringsdeskundigen bij uitstek, en niet voor hun zogenaamde parlementaire vertegenwoordigers die daarover wel wetten stemmen. We laten zijn woorden even klinken. *“Ik weet dat voor sommigen onder jullie, omwille van bepaalde pathologieën en zeer zware pijnen, de levenshorizon soms somber, onzeker, uitzichtloos kan zijn. Maar geen enkele menselijke wet kan jullie de zekerheid afnemen van*

uw menselijke waardigheid. Integendeel, het is in naam van deze onvervreemdbare menselijke waardigheid dat de bekoring om de dood toe te dienen onder de valse dekmantel van barmhartigheid op een krachtige wijze moet worden verworpen. Het is onmogelijk om het toedienen van de dood als iets normaals te beschouwen. Wat wettelijk is goedgekeurd is derhalve moreel niet steeds aanvaardbaar". Hij herhaalde hier eveneens hetgeen hij reeds enige maanden voordien had aangebracht tijdens een toespraak aan leden van de "Fondation Jérôme Lejeune": "Niemand heeft het recht, zelfs nooit, om op basis van laboratorium-algoritmen te beslissen over het leven van deze embryo of gene oudere persoon. Nooit kan de geneeskunde de dienaar worden van een geprogrammeerde dood".

Leo versus Wim, wie staat er hier op die ethische eenzame hoogte? Wordt het welzijn van de mens bevorderd door de mogelijkheid tot euthanasie steeds verder uit te breiden en het als een normale medische behandeling voor te stellen, meer zelfs, als een werk van barmhartigheid te benoemen? Wordt België daarmee echt het beste land om te sterven? Of is de bekommernis om de menselijke waardigheid op een onvoorwaardelijke wijze te eerbiedigen en te bevorderen en alle energie te blijven steken in optimale zorg, ook voor hen die helemaal niet meer nuttig zijn of zich overbodig voelen in een maatschappij die steeds verder afglijdt in een individualistische, hedonistische en utilitaristische levensstrend, een ethische daad van hogere orde? Het duidt op een oogkleppen-mentaliteit te denken dat hoe ons land op ethisch vlak evolueert wereldwijd met bewondering wordt toegejuicht. Ik zou inderdaad graag horen dat België het beste land is om te leven en in het verlengde daarvan ook om op een menswaardige wijze verzorgd te worden en op een even menswaardige wijze te sterven. Maar dan niet waarbij de onvoorwaardelijke eerbied voor alle leven wordt weggeduwd door wettelijke kaders die alleen nog beïnvloed worden en tot stand komen vanuit de eis om aan de absolute zelfbeschikking alle voorrang te geven en waaraan volgens bepaalde politiciers niet meer kan geraakt worden in een maatschappij die zich vooruitstrevend waant.

Br. René Stockman